

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Václava Novotného, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: M. S., zastoupeného Mgr. Petrem Novákem, advokátem v Praze 9, Pod Pekárnami 157/3, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ze dne 9. 3. 2004, čj. OAM-6558/VL-10-K04-2003, o kasační stížnosti žalovaného ze dne 15. 11. 2005 a o kasační stížnosti žalobce ze dne 25. 11. 2005 proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2005, čj. 28 Az 53/2004 - 119,

t a k t o :

I. Výrok rozhodnutí správního orgánu o tom, že na neúspěšného žadatele o udělení azylu se vztahuje nebo nevztahuje překážka vycestování (§ 28 a § 91 zákona o azylu) je podmíněn jen tím, že musí být učiněn současně s rozhodnutím o neudělení nebo odnětí azylu; jen potud jde také o výrok závislý. Soud ve správním soudnictví proto může zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.

II. Věc se vrací osmému senátu Nejvyššího správního soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 9. 2005, čj. 28 Az 53/2004 - 119, rozhodl o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2004, čj. OAM-6558/VL-10-K04-2003. Výrokem I. rozsudku krajský soud zamítl žalobu ve vztahu k výroku správního rozhodnutí, kterým žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Výrokem II. rozsudku krajský soud zrušil správní rozhodnutí v rozsahu výroku, kterým bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu; v tomto rozsahu vrátil krajský soud věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. Dovolával se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle jeho názoru nelze procesně oddělit výrok o neudělení azylu od výroku o překážce vycestování, resp. tyto výroky nemohou obstát samostatně; v uvedeném závěru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2003, čj. 2 Azs 12/2003 - 76, a ze dne 15. 9. 2005, čj. 7 Azs 138/2005 - 69. Žalovaný ovšem poukázal rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 - 67, a ze dne 1. 9. 2005, čj. 3 Azs 371/2004 - 65, v nichž je vysloven opačný právní názor. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud učinil ve smyslu ustanovení § 12 s. ř. s. příslušné kroky k zajištění jednoty

rozhodování v otázce dělitelnosti výroků rozhodnutí v azylových věcech přijetím stanoviska nebo vydáním zásadního usnesení.

Věc je u Nejvyššího správního soudu projednávána osmým senátem. Ten ji usnesením ze dne 16. 3. 2006, čj. 8 Azs 21/2006 – 155, předložil podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu k posouzení otázky, zda výrok o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a výrok o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu jsou samostatnými výroky či nikoliv. Poukázal přitom na dosavadní rozdílnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou ostatně v rámci kasační stížnosti zmínil i žalovaný.

V rozsudku ze dne 15. 9. 2005, čj. 7 Azs 138/2005 - 69[1], Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že výrok o existenci či neexistenci překážky vycestování není samostatným výrokem, neboť se váže na výrok o neudělení azylu nejen podle § 12 zákona o azylu, ale i podle § 13 a § 14 zákona o azylu.

V rozsudku ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004 – 67[2], Nejvyšší správní soud oproti tomu vyslovil názor, že žádné ustanovení českého právního řádu soudu nebrání, aby k žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného obsahujícímu samostatné výroky o neudělení azylu a o neexistenci překážek vycestování přijal rozhodnutí, kterým zamítne žalobu směřující proti výroku o neudělení azylu a kterým naopak zruší rozhodnutí v rozsahu výroku o neexistenci překážek vycestování. Z dikce ustanovení § 28 zákona o azylu lze dovodit, že výrok o neexistenci překážky vycestování by bylo třeba zrušit v případě, byl-li by zrušen výrok o neudělení azylu, neboť platí, že v takovém případě je výrok o neexistenci překážek vycestování závislý na existenci výroku o neudělení azylu; opačně však tento závěr neplatí. Obdobně Nejvyšší soud rozhodl např. v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 Azs 47/2005 – 96, publikovaném pod č. 853/2006 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, čj. 4 Azs 11/2005 – 903.

Rozšířený senát se přiklonil k druhému právnímu názoru.

Výrok o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a výrok o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu jsou samostatnými výroky, jakkoliv spolu vzájemně souvisí. Tato souvislost v určitých případech ústí ve vzájemnou podmíněnost obou výroků. Např. existence výroku o vztažení překážky vycestování je vždy podmíněna negativním rozhodnutím o udělení azylu. Neexistuje však racionální důvod, pro který by výrok o neudělení azylu, v případě jeho zákonnosti, musel sdílet osud nezákonného rozhodnutí o překážkách vycestování. Výrok o nevztažení překážek vycestování je v popsané situaci jistě oddělitelný a způsobilý samostatného přezkumu, neboť i podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a překážky vycestování podle § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. V tomto závěru rozšířený senát vedle již citovaných rozhodnutí odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2004, čj. 2 Azs 12/2004 – 40, publikovaný pod č. 260/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud proto přitakává postupu krajského soudu, který shledává výrok žalovaného o neudělení azylu zákonným a současně shledává nezákonným jeho výrok o nevztažení překážky vycestování, nezruší napadené rozhodnutí v plném rozsahu, ale pouze v rozsahu druhého z výroků.

^[1] <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=1878>

^[2] <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=1641>

³ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=6091>

Rozšířený senát po vyslovení právního názoru vrací věc k dalšímu řízení osmému senátu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu